

Ekumenické hnutí

Zraněná jednota

Proč se křesťané nedokázali ani po dvou tisících letech sjednotit v jedné církvi?

Pro lidskou hříšnost a hloupost.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak nás Ježíš vybízí:

„Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“ (Jan 13,34n)

Někteří lidé však tuto větu nedočítají do konce. Chovají se, jako by tam bylo napsáno: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě.“

Tito lidé mají rádi jen sebe a sobecky prosazují své zájmy bez ohledu na Boha a bližní.

Sobectví je jedním z největších nepřátel jednoty křesťanů (a to nejen mezi církvemi, ale i ve farnosti).

Druhým nepřítelem jednoty je pak hloupost a nevzdělanost.

Někteří lidé si myslí, že jsou chytřejší než všichni církevní či koncilní otcové od počátku křesťanství. Chopí se nějaké bludné myšlenky a už jí strhávají ostatní. Když si později uvědomí, že udělali chybu, že se mýlili, nemají sílu napravit, co pokazili.

Před časem jsem hovořil s jedním pamětníkem, který zažil rozmach československé církve husitské. Vyprávěl mi příběh jednoho horlivého propagátora této církve, který halasně vykřikoval: „Skoncovali jsme s Rakousko-Uherskem, skoncujeme i s Římem.“ A v národně-sociálním opojení přesvědčil mnoho důvěřivých katolíků, aby se zřekli katolické tradice a stali se členy církve národní – církve husitské. Uplynulo několik let a katolíci, kteří v obci zbyli, putovali do kostela Panny Marie ve Křtinách, kde potkali za oltářem onoho plačícího husitu. Uvědomil si, jak svým jednáním ublížil Kristově církvi, ale už neměl sílu napravit, co způsobil.

Na cestě k jednotě

Obnovovat jednotu mezi křesťany je těžké. Náboženské spory byly často spojeny i s osobními rozpory. Ve jménu náboženského vyznání si mnozí ubližovali a ještě dokonce ubližují, i když k tomu dnes nemají žádný důvod.

Jeden evangelický farář mi vyprávěl, jak i v dnešní době mu lidé, jdoucí ze zábavy, vyvrací plot u zahrady, protože to byla oblíbená forma protestu jejich

katolických dědů. Vnuci jsou pravda bez víry a nepokřtění, ale tuto tradici předků stále drží.

A podobně je tomu ve vztahu mezi křesťany. Osobní sympatie (náklonnost) nebo antipatie (odpor), často kořenící někde v minulosti, utváří vztahy mezi křesťany různého vyznání i dnes.

Nutné zásady pro obnovování jednoty

Aby se mohla jednota obnovovat, je potřeba očistit naše současné vztahy od zranění, které si neseme z minulosti.

Přiznat chyby, omluvit se za hříchy a odpustit provinění.

Dalším krokem pak je **studium a návrat k učení Krista tak, jak se na něm shodli teologové na všeobecných církevních sněmech – koncilech.**

Ke sjednocení nepomůže, když se stírají rozdíly mezi naukami církví.

Když například husité zvou katolíky ke svatému přijímání, musí katolíci odmítnout, protože je zde jiné chápání svátostné přítomnosti Krista. Když by přistupoval k přijímání u československé církve husitské, zřiká se tím víry v Ježíšovu přítomnost v Nejsvětější svátosti, neboť tímto postojem říká: Jdu k přijímání a je mi jedno, co nebo koho přijímám.

A takový postoj je projevem nevzdělanosti, která jak jsme si řekli, stojí na počátku každého rozdělení.

Jednou větou to můžeme shrnout: Jen skutečná pravda a láska mohou být základem sjednocení.

Závěr

I když jsou křesťané rozdělení učením či narušenými vztahy, je možné toto rozdělení uzdravovat.

Povoláním teologů je hledat společnou pravdu o Bohu.

Povoláním nás křesťanů je milovat.

Tím, že přiznáváme chyby, omlouváme se za hříchy a odpouštíme provinění, nejen léčíme minulost, ale také předcházíme dalšímu rozdělení v budoucnosti. Přijměme tedy pokorně dnešní slovo Pána Ježíše a učiňme ho ve svém životě skutkem:

„Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“ (Jan 13,34n)